

Konen havde været frugtsommelig i 5 Maaneder. Det er det, Bladet kalder „højest frugtsommelig“. Jeg kender ikke Definitionen af Begrebet: højest frugtsommelig; men det forekommer mig, at naar en Kvinde er i Svangerskabets sjette Maaned eller der omkring, har man Lov til at tale om, at hun er højest frugtsommelig, og saa har man Lov til at tale om, at det er brutalt at slaa hende, hvad enten det er over Maven eller Ryggen, som det er forklaret, eller at skubbe til hende gentagne Gange. Hvis det var en Polak, der havde slaaet til en frugtsommelig Forvalterkone, ere vi ikke i Tvivl om, at han var bleven tiltalt for Vold og sat fast og straffet for dette; men Forvalteren gaar fri omkring, han spiser Frokost med Øvrigheden, og Vidnerne sender man ud af Landet, da man har faaet to forskellige Forklaringer af dem. Det forekommer mig ikke heller, at der er Grund til at bygge synderligt paa det Tilbud, som Polakken siges at have givet frivilligt om at slippe for Tiltale mod en Betaling af 150 Kr. i Erstatning til Forvalteren og en Bøde paa 100 Kr. til Statskassen. Det siges i Rigsdagstidenden, at det er hans eget frivillige Tilbud for at slippe for Tiltale. Jeg kan jo nok tænke mig, hvorledes en saadan Polak, der er bleven arresteret, er til Sinds; jeg forstaa saa godt, at han for at slippe for videre Genvordigheder, for at slippe for Straf og Hjemsendelse som straffet Person til maaske endnu mere uhyggelige Tilstande, har afgivet et saadant frivilligt Tilbud. Men jeg synes ikke, at man kan bygge noget om, at vor Retspleje er saa god, som den skulde være overfor disse Polakker, paa det, at han efter Forhørsudskrifterne har givet et saadant frivilligt Tilbud. Jeg kan heller ikke faa fat paa disse vældige Uoverensstemmelser mellem „Social-Demokraten“s Fremstilling og de faktiske Forhold, som jeg paa Stedet har undersøgt. Jeg kan ikke finde dem. Faktum er, at en frugtsommelig Kone er bleven slaaet af Forvalteren; hun viste ved Lægeundersøgelsen Mærker som af Slag, og hun var i det mindste i Svangerskabets femte Maaned, følgelig var hun frugtsommelig. Jeg synes ikke, man kan faa det Faktum til at forsvinde ud af Sagen, saaledes som det nærmest saa ud til, da den blev omtalt her forleden Dag.

Jeg tror derfor, at disse to Sager mere end saa meget andet vise, at der tiltrænges et andet Grundsyn overfor disse Arbejdere, end vore højeste Autoriteter og Øvrighedspersoner synes at være i Besid-

delse af, og jeg vilde ønske, at den Behandling, som vort Lovforslag forhaabentlig i en nær Fremtid vil faa, maa bidrage ikke alene til, at Loven bliver bedre og humanere, og at de paagældende Arbejders Kultur og Forhold højnes, men ogsaa til at bibringe de Folk, der sidde som Vogtere af Retfærdigheden, et noget bedre Syn overfor disse Arbejdere, end de synes at have haft hittil.

Maa jeg endelig nævne, at der er al Grund til at foretage en Forandring af denne Lovgivning og af den Behandling, der ydes de udenlandske Arbejdere her i Landet, thi vi have desværre indlagt os Berømmelse paa dette Omraade for slet Behandling. Der eksisterer her i Landet en Forening, som hedder: „Forening for Tilvejebringelse af Arbejdskraft for Landbruget i Danmark“, og denne Forening har for nogen Tid siden udsendt en Skrivelse til sine Medlemmer, underskrevet af adskillige fine Navne, som jeg dog ikke skal nævne. I denne Skrivelse udvikler man, hvor vanskeligt Foreningen har ved at skaffe Arbejdskraft i Udlandet til Danmark. Man har søgt Folk baade i Galizien, Rusland og andre Steder, og der meddeles Smaatræk fra Sekretærens Oplevelser paa disse Steder. Det hedder saaledes, at Sekretæren et Sted forespurgte, hvorfor de bestilte Folk udeblev, og Svaret gengives i det Brev, jeg har, saaledes: „Svaret var saa godt som altid, at i Danmark overholdt Landmændene ikke Kontrakterne, og at de“ — altsaa Arbejderne — „der blev narrede for deres Penge.“ Det er det Skudsmaal, denne Forening selv giver Landmændene i Danmark i en Skrivelse, den udsender til sine Medlemmer: Landmændene overholde ikke Kontrakterne, og Arbejderne blive narrede for deres Penge. Et andet Sted hedder det: „Ingen vil til Danmark, fordi de der blive slet behandlede.“ Jeg synes, at denne Skrivelse er et talende Vidnesbyrd om, at der er Grund til at forandre Behandlingen ogsaa af Hensyn til at faa Folk ind i Landet — hvis man endelig ønsker at understøtte Bestræbelserne for at skaffe sig disse Folk. Sekretæren havde jo yderst vanskelig ved at skaffe de bestilte Folk. Man taler for øvrigt i Skrivelsen, som om det var alt andet end Mennesker, der var Tale om. Man taler om Sending, om at „de bestilte“ Folk ikke kunde skaffes, at „den modtagne Ordre ikke kan effektueres“ osv., ganske som om det var Klædevarer eller noget andet, der var Tale om. Jeg tror ogsaa, at den kede-